

— Ами за другаритѣ ми? рече Глистра.

— Кои са тѣ? попыта Мацко.

— Калаврезъ, Мантара и единъ Петъръ.

— И тѣхъ ще ги благодаржъ.

— Тогасъ, прощавай, киръ Гайна! рече Глистра.

— Кой е този Гайна, киръ Глистра?

Глистра расказа на Мацка историята на некаря.

— Отивамъ слѣдователно да доведжъ Англичанина и другитѣ.

— Иди! и утрѣ тръгваме. Монастырѣтъ ще си намѣри дѣвола отъ насъ.

— Каквото виждашъ! отговори Глистра като излѣзваше.

— Не слѣдъ много Глистра разбуди Мацка, като водѣше лорда и двамата си другари.

— Този та отърва! рече Глистра по турскы на англичанина, като показваше съ прѣстъ на Мацка.

— Пріятелството ти съ Гирджика та отърва! побърза да приложи пакъ по турскы Мацко.

— Пріятель ли сте на Гирджика, попыта го лордѣтъ.

— Той ми е повече отъ баща.

— Тогасъ ела да та прегърна, добрый юначе.

— Съ едно условіе.

— Кое?

— Закъли са като честенъ англичанинъ да го опазишъ.

— Заклевамъ са, ако е по силитѣ ми.

— Да, е!

— Тогасъ кажи!

— Да простишъ тѣзи человекы.

— Прощавамъ ги.

— Лордѣтъ заедно съ другитѣ сѣднѣ край добрѣ на-
кладеня огнь въ огнището и са разговаряше съ Мацка.

На заранѣта, сичкитѣ тръгнахъ за Бандерма. Тамъ